

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 209. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13valshoot-idm140427078249872/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

re og mere aabent, end vi Søllændere pleie. Jeg lyttede. Dog nei; den-
ne Stemme var saa hæs, især i Mellemtonerne. Det var ikke vanskeligt
paa Stemmen at mærke den »Høide«, som Hr. Fuldmægtigen allerede
havde naaet.

Som jeg siger Dem, Jespersen, vi gamle Militære kan ikke finde os
deri. Guds Død og hellige Pine, at ansætte en saadan Person som Be-
fælingsmand ved Brandkoret! Han er jo saa skævbenet som ... som ...
som en Knivtang!

Aa, hvad det anbelanger, Hr. Løjtnant ...!

Hr. Jespersen, maa jeg be', jeg har Ordet. Hvordan skal saadan en
Mand f. Ex. ... f. Ex. komme ind og ud ad et Vindu i en Fart?

Han kan jo slaa Flikflak med Benene som Linedanseren forleden.
Han var s'gu ogsaa noget mør i Knæerne; men det gik dog!

En høi Latter paafulgte.

Skaal, Jespersen! lød Fuldmægtigens Stemme. Syng os en Vise, me-
dens Dorthe laver den næste Omgang. Lad os ikke sidde og klamres
om alt det Sludder. Syng!

En langsom, brægende Stemme begyndte, med Eftertryk paa alle
g'er og d'er, at synge:

En Yngling vilde tage sig
Fra en Pigelil et Kys.
Hun sagde: Nei, bliv væk fra mig,
Du faar kuns et tørt Adjøs! ...

Hold Kæft, Jespersen! tordnede Fuldmægtigen. Er det en Vise at be-
gynde paa i ordenligt Selskab? Syng De, Løjtnant! Lad os faa den om
Rekruten!

Løjtnanten undskyldte sig; han var saa forkølet iaften.

Naa ja, saa vil jeg, Fanden annamme mig, synge en Vise, og det en,
som jeg ikke har sunget i mange Aar. Jeg er i Humeur iaften; I veed
jo nok, at jeg vandt i Lotteriet forrige Uge. Dorthe, min Engleunge,
kom nu med Varemne. Skaal, Mennesker, Skaal, Menneskebørn, Skaal,
alle Guds grønne Skabninger paa denne syndige Jord, og De med,
Kattrup; hører De, Kattrup, dérinde. Kattrup!

Den gamle Borger ligeoverfor mig foer op af sin Søvn, stirrede et
Øieblik forvildet paa mig, og gav sig saa til at snuse efter Romlugten
ligesom en Jagthund, der »veirer« Vildtet.